

ББК 84.2 (ЧУКР-ІВА)6

Г83

*Онукам Вікусі, Тарасикові та Івасикові
присвячується*

Григорук А.Г.

Г83 **Ростіть великі:** Казка /А.Г. Григорук; художник А.А. Григорук. - Дніпропетровськ, 2012.- 40с. кол. іл.

ISBN

Прочитавши казки, діти вберуть у себе моральний досвід з ідеалами добра, взаємодопомоги, дружби та відповідальності, вчитимуться пізнавати світу його красі й багатоманітності. Яскраві малюнки будитимуть у них прагнення та бажання самим творити його навколо себе.

Адресована дітям дошкільного та молодшого шкільного віку, батькам, учителям, вихователям, студентам філологічних факультетів.

ББК 84.2 (ЧУКР-ІВА)6

ISBN

Художник Антон Григорук
Коректор Мар'яна Гавриш
Комп'ютерний дизайн Юрія Пороха

©Григорук А.Г., 2012

©Григорук А.А., художнє оформлення, 2012

©Видавництво «Писаний Камінь», 2012

Аделя Григорук

РОСТІТЬ ВЕЛИКІ КАЗКИ

малюнки Антона Григорука

2012

ЗМІСТ

Зайчик Побігайчик і котик Мурчик 4

Як Бровчик , Сірко і Буцик зірку шукали 13

Казка про гарбузове зернятко 19

ЗАЙЧИК ПОБІГАЙЧИК І КОТИК МУРЧИК

Жило-було собі зайченя. Воно мешкало не в лісі, а в невеликому чагарнику. Зелений яворовий кущ був для нього і домівкою, і схованкою від сердитих собак, що час від часу гавкали десь поблизу. А густа тернина навколо робила його хатку непомітною для чужих очей і майже неприступною.

Зайченя жило саме. Зла пригода розлучила його з сім'єю.

А було це так.

Однієї днини зайченя разом з братиками і сестричками бавилося біля потічка, плигало і перекидалося. Усім було весело: гріло сонечко, повівав легенький вітерець, в небі радісно співав жайворонок.

Мама готувала обід. Татко мав ось-ось прийти і принести гостинець – червону морквочку. Зайче-

нята ще ніколи не їли моркви і не знали, яка вона, але з татусевого вигляду зрозуміли, що це – ду-у-уже смачні ласощі. Бо чого б тоді татко так задоволено заплющував очі і прицмокував язиком?

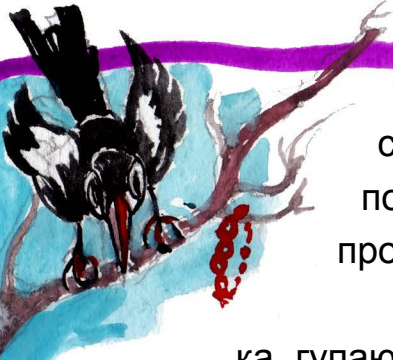
–А де ви, мої маленькі збитошники? – пролунав татків голос.

Побігайчик першим почув його і кинувся назустріч.

І тут – зовсім несподівано – щось оглушливо бабахнуло!

Побігайчик перелякано скрикнув: він побачив, як татко високо під-

стрибнув, перекинувся у повітрі й опустився в траву. А потім притиснув вуха до голови і прожогом кинувся у протилежний від Побігайчика бік.

Побігайчик чув, як заливається гавкотом собачка, гупають чиїсь важкі кроки, як кличуть маму його братики і сестрички. Але зрушити з місця не міг і лежав, мовби прикипівши до землі.

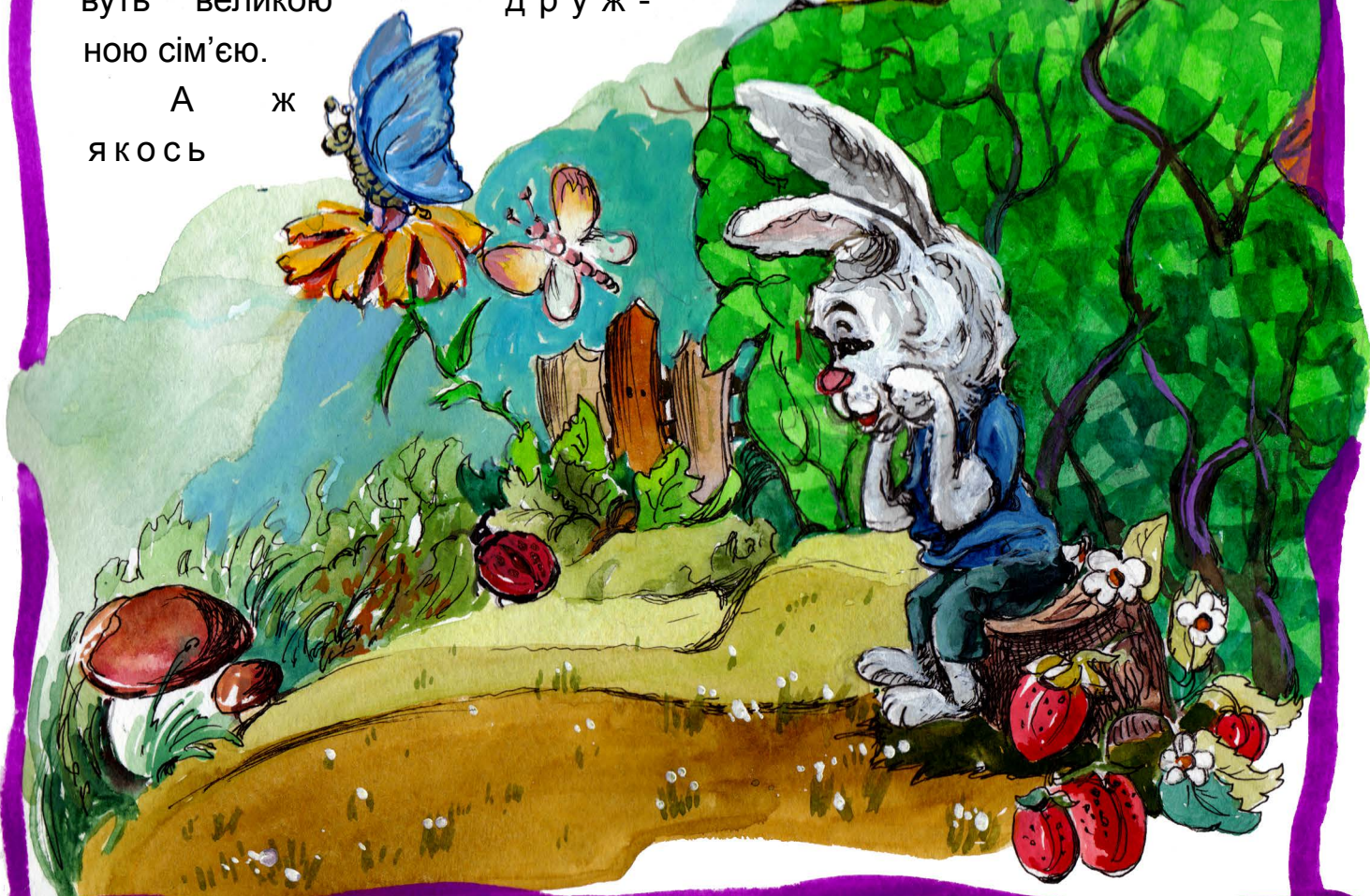
...Нарешті все вщухло. Побігайчик отямився і почав розглядатися довкола. Поблизу нікого не було. Ні татка, ні мами, ні братиків, ні сестричок.

Побігайчик кинувся в один бік, у другий. Він кричав, плакав, але його ніхто не чув.

Тоді він пустився йти, куди очі дивляться. Так прибився до зелених кущів. Стомлений і заплаканий, заховався в густе плетиво яворового гілля і заснув.

Ще кілька днів Побігайчик сподівався, що всі знайдуться, і вони знову заживуть великою дружною сім'єю.

А ж
якось

уранці сорока, яка прилетіла з новинами, розповіла про хороброго зайця, який урятував свою сім'ю від мисливця і собаки. Побігайчик одразу зрозумів, що це – його татусь.

–Тітонько сороко, – наважився він подати голос, – а чи не знаєте ви, де зараз цей сміливець?

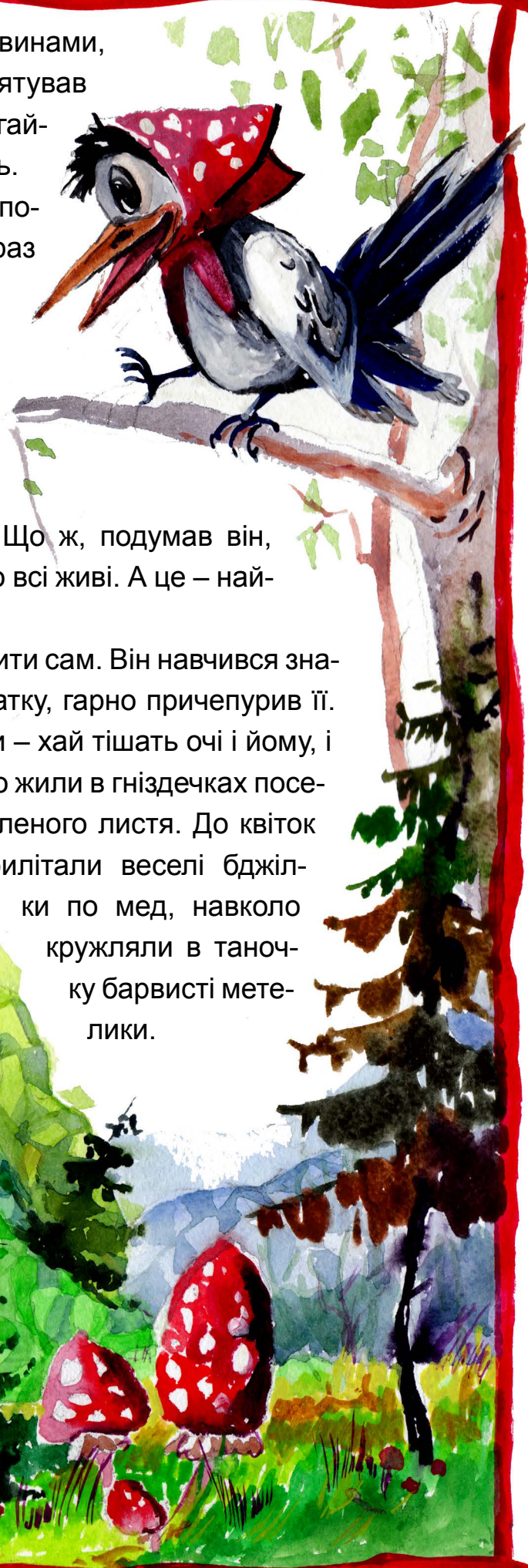
–Ні, не знаю, не знаю, голубчику!

–А може, знаєте, куди подалася його сім'я?

–Скре-ке-ке-ке, малий, я б і сама хотіла про це довідатися.

Побігайчик зітхнув. Що ж, подумав він, принаймі тепер знаю, що всі живі. А це – найголовніше.

І Побігайчик став жити сам. Він навчився знаходити їжу, побудував хатку, гарно причепурив її. А довкола посадив квіти – хай тішать очі і йому, і пташкам, що жили в гніздечках посеред зеленого листя. До квіток прилітали веселі бджілки по мед, навколо кружляли в таночку барвисті метелики.

Проте Побігайчик часто сумував, згадуючи рідну сім'ю.

...Якось зранку Побігайчик вертався від джерельця, з якого брав водичку. І тут перед своїм кущем на стежечці побачив, як хтось білий-білий лежить, скрутившись пухнастим клубочком.

–Ти хто такий? – здивовано запитав він.

–Я котик Мурчик. А ти хто?

–А я – зайчик Побігайчик. Чого тобі тут треба?

–Нічого. Я живу недалечко, от і пішов прогулятися,
– відповів Мурчик. – А ти де живеш?

–Тут і живу, – не зовсім привітно відповів зайчик. Але Мурчик мав такий лагідний голос, та й сам був невеличкий, як і Побігайчик, тому зайчик тут же заспокоївся.

Вони
роз-

говорилися і не помітили, як сонечко сягнуло полудня.

—Ой, — похопився Мурчик, — піду я, бо мама буде сваритися.

Зайчик посмутнів: йому шкода було прощатися з новим другом.

—А можна мені прийти до тебе завтра? — запитав Мурчик.

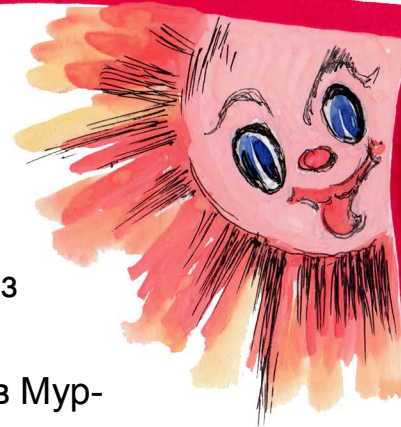
Зайчик аж засяяв від радості:

—Звичайно, друже!

Так вони потоваришували. Кожного дня Мурчик приходив до Побігачика. Вони разом ходили по воду, поралися біля квітів, а потім гралися в квача.

Тітонька сорока спочатку недовірливо придивлялася до Мурчика, але скоро полагідніла. А чого ж: веде себе ґречно, до гнізд не лізе, пташенят не кривдить. Нехай приходять — заняті веселіше буде.

Якось Мурчик сказав:

—Ходімо до нас. Мама дуже хоче з тобою познайомитися.

Зайчик злякався:

—Я не піду. Там собаки. Вони гавкають!..

—Ет, — махнув хвостиком Мурчик, — нехай собі гавкають, скільки хочуть. Всі собаки прив'язані. На ланцюгу. І нас не дістануть. Не бійся.

Побігайчик зважився.

Він ішов услід за Мурчиком і намагався не думати про собак.

Нарешті вони підійшли до великого саду, з якого виднівся будинок під червоною покрівлею. На подвір'ї було гамірно. Хтось голосно сміявся. З вікна лилася музика. Собачого гавкоту чути не було. Але враз пролунало протяжне «ку-ку-рі-ку-у-у!» і хтось гучно залопотів крилами.

Зайчик присів. У нього схвильовано забилося серце.

—Я далі не піду, — прошепотів він.

—Чого ти, ходімо! — тягнув його Мурчик. — Покладися на мене.

Ледве переступаючи ногами, Побігайчик поплився за другом.

–Мамо! Мамусю! – загукав Мурчик – Дивися, хто до нас прийшов!

Перед Побігайчиком з'явилася велика біла кішка – Мурчикова мама. Вона була така гарна, усміхнена і привітна, що Побігайчиків страх умить кудись щез.

Він чемно вклонився і привітався.

–Який вихований у тебе друг! – сказала Мурчикова мама. – Ну, ходімо до нашого дому, я вас почастую чимось добреньким.

...Ой, якими смачними були і білий хлібчик, і молоко, і картопелька!..

Зайчик ще ніколи такого не куштував.

А наприкінці обіду Мурчикова мама принесла ще одну страву.

– Це – морква, – сказала вона. – Знаю, що зайчики її дуже люблять. Побігайчик умить посмутнів: він згадав татка, маму – і сльози рясно закапали з його очей.

– Що з тобою? – перелякалися Мурчик і його мама. – Чого ти плачеш? Хлипаючи, Побігайчик розповів обом сумну історію свого життя. Мурчикова мама витерла йому сльози, лагідно пригорнула до себе і сказала:

– У мене є синок, Мурчик, а ти будеш його братиком. Хочеш? Побігайчик лише тріпнув вушками, бо від щастя не міг мовити й слова.

Відтоді вони стали нерозлучними.

А одного разу Мурчикова мама повела Побігайчика на город.

– Оце, – сказала вона, – бурячок, це капуста. А ось – рядочок моркви. Коли хочеш, можеш доглядати за ними, а восени – збереш урожай.

Звичайно, Побігайчик погодився. Він завзято полов і поливав свою грядку, пильнував, щоб ніякі шкідники не нищили городину, і тихо тішився, адже знайшов добрих і вірних друзів, які стали йому сім'єю.

А Мурчик з мамою пишалися, що Побігайчик такий тямущий і працьовитий.

ЯК БРОВЧИК, СІРКО І БУЦИК ЗІРКУ ШУКАЛИ

Бровчик і Сірко – братики. Вони всюди ходять удвох. Разом граються і навіть їдять із однієї миски. А в сусідньому дворі живе цапок Буцик. Він іще маленький, але сміливо буцає і великого індика, і сердитого гусака, і навіть чорного Рекса, який однак на нього зовсім не злиться.

Із Бровчиком і Сірком Буцик не б'ється. Навпаки – часто бавиться з ними. І тоді у дворі здіймається неймовірний галас.

Одного серпневого дня стояла страшenna спека. Сонце гріло немилосердно, і все живе шукало прохолоди.

Бровчик і Сірко забилися в густі лопухи, що росли за повіткою, і, висолопивши язика, ледве дихали. Буцик лежав під гіллястою яблунею, яка кидала на землю густу тінь.

Нарешті сонце почало неохоче опускатися за обрій. Приятелі повеселішали. А коли надворі зовсім посу-

теніло – відразу ожили. Утрюх посідали на стежці і задивилися на небо.

–Глядіть! Глядіть! – раптом загукав Сірко. – Зірка падає!

–Де? – в один голос запитали Бровчик з Буциком.

Та дивіться ж! А велика ж яка!

І вже всі троє проводили очима яскраву грудку, яка котилася з неба.

Нарешті зірка зблиснула і впала в чорний морок.

Знаєте що? – сказав Буцик. – Мені здається, що вона зовсім недалечко. Десь ото за ставком.

Гайда її шукати!

Бровчик і Сірко тут же погодилися. Всі дружно підхопилися і подалися за зіркою. Зі стежки вони вибралися на польову дорогу і припустили з усіх ніг. В одну мить дісталися до ставка, а що перепливати його було довго – майнули через греблю.

Друзі добре пам'ятали, де упала зірка, і сподівалися, що коли ще хтось, крім них, і вирішив би її шукати, то все одно вони будуть першими. Адже мають прудкі ноги – попробуй пережени!

Вони вже минали греблю, як враз Бровчик, який біг попереду,

голосно зойкнув і покотився клубком униз. Сірко і Буцик зупинилися: перед ними лежало велике колесо від трактора. В темряві Бровчик його не помітив, тому з розгону спіткнувся й полетів сторч головою. Друзі допомогли Бровчикові підвестися і знову помчали щодуху.

І тут щось шелеснуло у них над головами: велика сова неблимно зирнула на мандрівників своїми холодними зеленими очима.

– А що як і сова зірку шукає? – на бігу запитав Буцик.

– Давай швидше! Маємо бути перші! – видихнув Сірко.

І вони побігли з новою силою.

У когось з-під ніг випурхнула злякана птаха. Певно, перепілка, майнула

думка. Але на розмови часу не було.

Нарешті захекані, ледве дихаючи, вони зупинилися.

–Це десь тут, - мовив Буцик. – Я добре пам'ятаю, куди вона падала.

–Тс-с-с, – прошепотів Бровчик. – Не галасуйте.

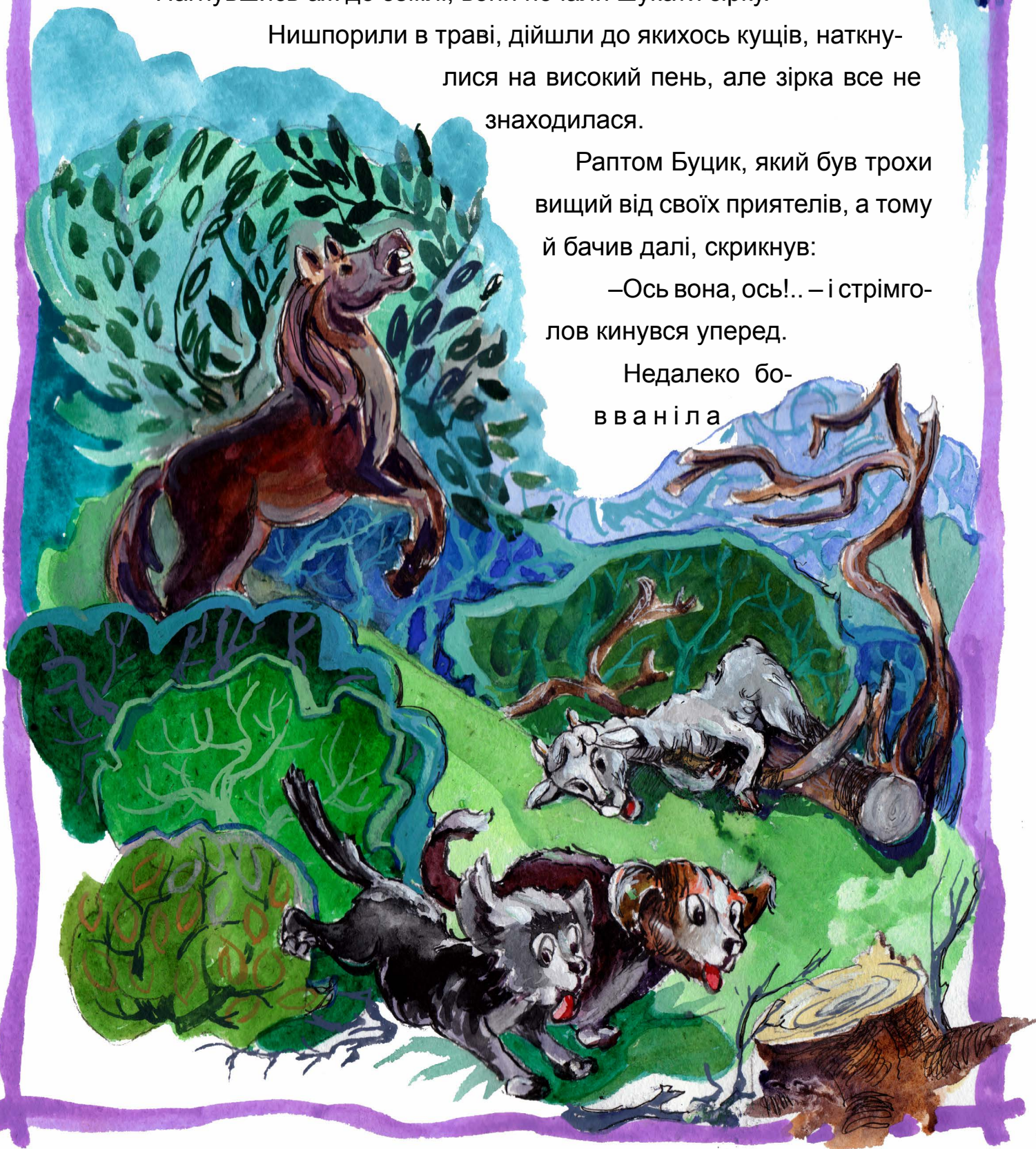
Нагнувшись аж до землі, вони почали шукати зірку.

Нишпорили в траві, дійшли до якихось кущів, наткнулися на високий пень, але зірка все не знаходилася.

Раптом Буцик, який був трохи вищий від своїх приятелів, а тому й бачив далі, скрикнув:

–Ось вона, ось!.. – і стрімголов кинувся уперед.

Недалеко бовваніла

стара приземиста верба. Біля її стовбура Буцик і помітив яскраве мерехтіння. Усі притьмом подалися до верби.

І коли до осяйної голубої грудки було уже так близько, що лише бери— щось чорне, як гора, підвелось із трави і грізно загукало: —Іго-го-го-го!

Троє шукачів на мить заціпеніли. Але в наступну хвилину, не змовляючись, дременули назад так прудко, що аж залопотіло.

А навздогін їм понеслося гучне:

—Іго-го-го-го-о-о-о!!!

Буцик повернув було голову, щоб подивитися, чи женеться за ними оте страховисько, але перечепився за кущ і впав.

Ме-е-е! — розпачливо заволав він. — Не кидайте мене-е-е!

Хоч і нажахані до смерті, Бровчик і Сірко повернулися і допомогли Буцикові виплутатися із чіпкого гілля.

—Іго-го-го-го-о-о! — знову оглушливо пролунало поруч.

...Як вони опинилися вдома, нічні мандрівники не пам'ятають.

Песики одразу забралися

в будку і принишкли. Цапок заскочив до сарая, забився в най-дальший кут й анітелень.

А вранці, коли сонечко щедро залило світлом все навколо, друзі зібралися за повіткою.

–Що то було? – першим озвався Бровчик.

–Вовк! – вигукнув Буцик не роздумуючи.

–Який вовк! – заперечив Сірко. – Ведмідь! І не просто ведмідь, а ведмедище!!!

–А може, й не сам, а з ведмедицею, – додав Бровчик.

Усі троє раптом зіщулилися, мовби від холоду...

Та сонечко так радісно сміялося до них з неба, а пташки так безжурно щебетали, що друзі врешті заспокоїлися.

Однак спогад про страшну нічну пригоду ще довго не йшов їм із гадки.

Казочка про гарбузове зернятко

Гарбузове зернятко лежало в сухенькій коробочці разом зі своїми братиками і сестричками.

Одного дня коробочку вийняли із шухляди і відкрили. Зернятко аж заплющилось – стільки світла одразу вдарило в очі!

Потім коробочку кудись понесли. Зернятко дуже хотіло довідатись куди. Зіп'ялося навшпиньки, висунуло носика у широку щілину і

незчулося, як упало на землю.

Воно зовсім не забилося, бо земля була пухка і м'якенька.

Зернятко лежало собі і роздивлялося на всі боки. Йому здалося, що навколо нікого немає.

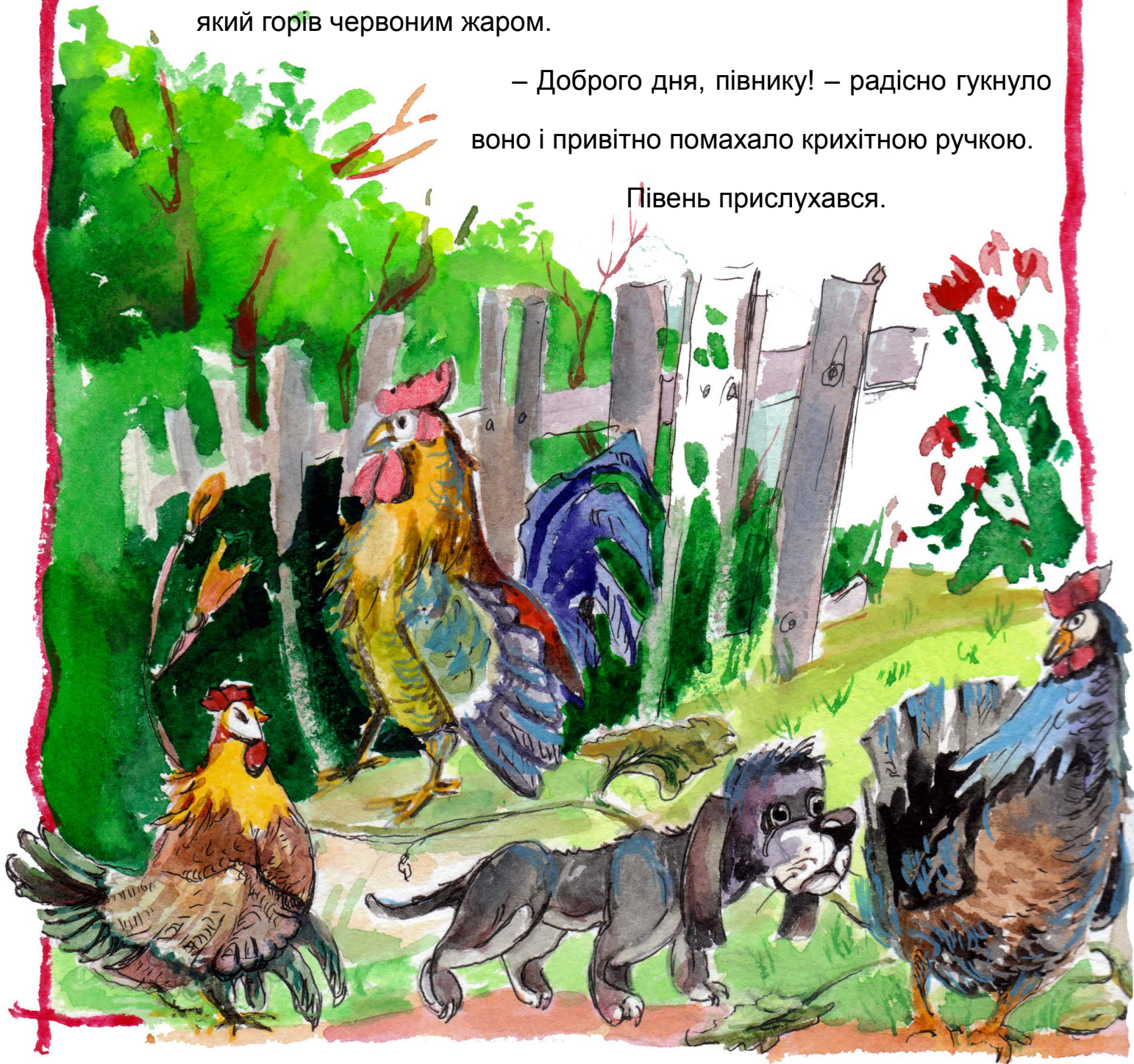
– А як же я буду саме, – подумало воно і засмутилося.

Аж тут на тин вискочив великий півень. Він поважно повернув голову до городу і стріпнув крилами.

Зерняткові півень сподобався, бо мав яскраве пір'я і великий гребінець, який горів червоним жаром.

– Доброго дня, півнику! – радісно гукнуло воно і привітно помахало крихітною ручкою.

Півень прислухався.

– Доброго дня! – ще раз привіталось зернятко.
Воно було дуже виховане і знало, що меншим треба
завжди вітатися першими.

Півник скосив око вниз. Йому здалося, що
то лежить на землі білий ґудзик. Придивившись
пильніше, зрадів: ні, то не ґудзик, а гарненьке тугеньке
зернятко. І воно зовсім близько.

Півник хотів уже зістрибнути з тину, але подумав,
що неподалік можуть бути господарі. А вони дуже не
люблять, коли він ходить по городу і розгрібає грядки.

Та навкруги було тихо. Лише
чорненький песик Дозьо куняв собі
на ґанку. Півник його не
боявся.

Дозьо був старий і майже нічого не чув.

Півень змахнув великими крилами і сплигнув на грядку. Неквапом підійшов до зернятка.

Воно привітно йому усміхнулося.

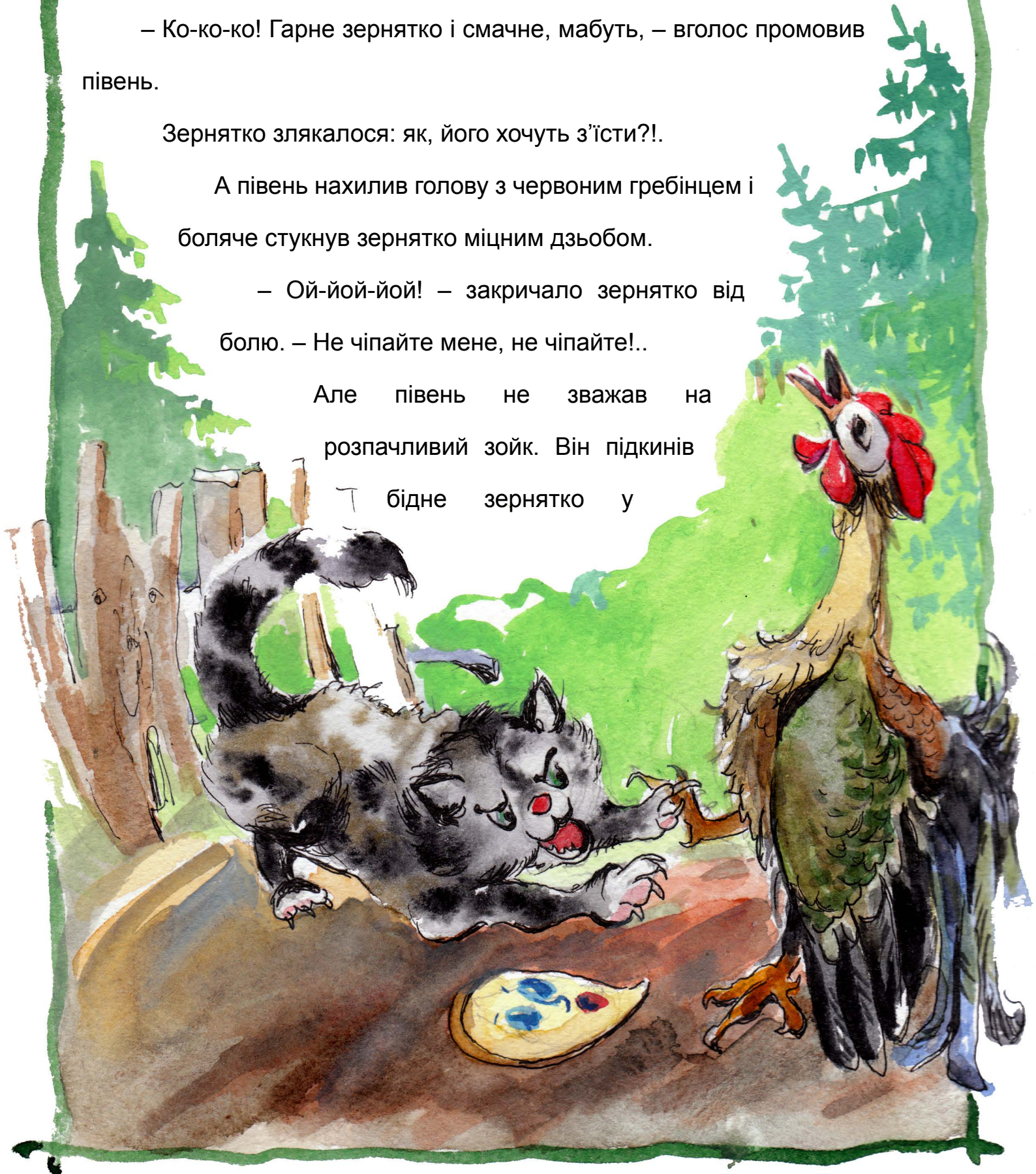
– Ко-ко-ко! Гарне зернятко і смачне, мабуть, – вголос промовив півень.

Зернятко злякалося: як, його хочуть з'їсти?!.

А півень нахилив голову з червоним гребінцем і боляче стукнув зернятко міцним дзьобом.

– Ой-йой-йой! – закричало зернятко від болю. – Не чіпайте мене, не чіпайте!..

Але півень не зважав на розпачливий зойк. Він підкинів і бідне зернятко у

повітря, а коли воно упало додолу, ще раз
кльонув, щоб розлуцтити.

– Допоможіть! Рятуйте! – просило
зернятко. Але нікого поблизу не
було.

І тут, коли зернятко уже
втратило усяку надію, де не
візьмись – з'явилася велика чорна
кішка.

Вона не любила
півня, бо той кривдив
її маленьких
кошенят, завжди
відбирав від них
шматочки булки і
відганяв від мисочки з
молоком. А інколи навіть клював їх своїм жовтим дзьобом.

– Ану геть, розбійнику! – кинулася кішка до птаха.

Той поглянув на неї зверхньо: якраз я тебе послухався!..

Але кішка не жартувала. Вона вигнулася всім тілом, підняла хвоста,
випустила кігті і притьмом кинулася на півня.

Той розгубився від несподіванки.

А кішка боляче дряпала його голі ноги і скубла за хвіст.

– Куд-куди-куди? – закричав півень. – Ти що собі думаєш?

– Геть із городу, бо господаря покличу, – пригрозила кішка і сердито

блиснула зеленими очима.

Це отямило півня, і він швиденько вибрався на подвір'я через дірку в тину.

Там він щось схвильовано розповідав курям, а вони згідливо підтакували.

Кішка підійшла до зернятка:

– Що, маленьке, злякалося?

Зернятко кивнуло.

– Зараз я тобі допоможу, – промуркотіла кішка.

Вона вигребла лапкою невеличку ямку і опустила туди зернятко.

– Полежи трішечки в землі, щоб тебе півень не з'їв. Через тиждень-другий зустрінемося.

І кішка засипала ямку землею.

Зерняткові стало тепло і затишно. Воно заснуло.

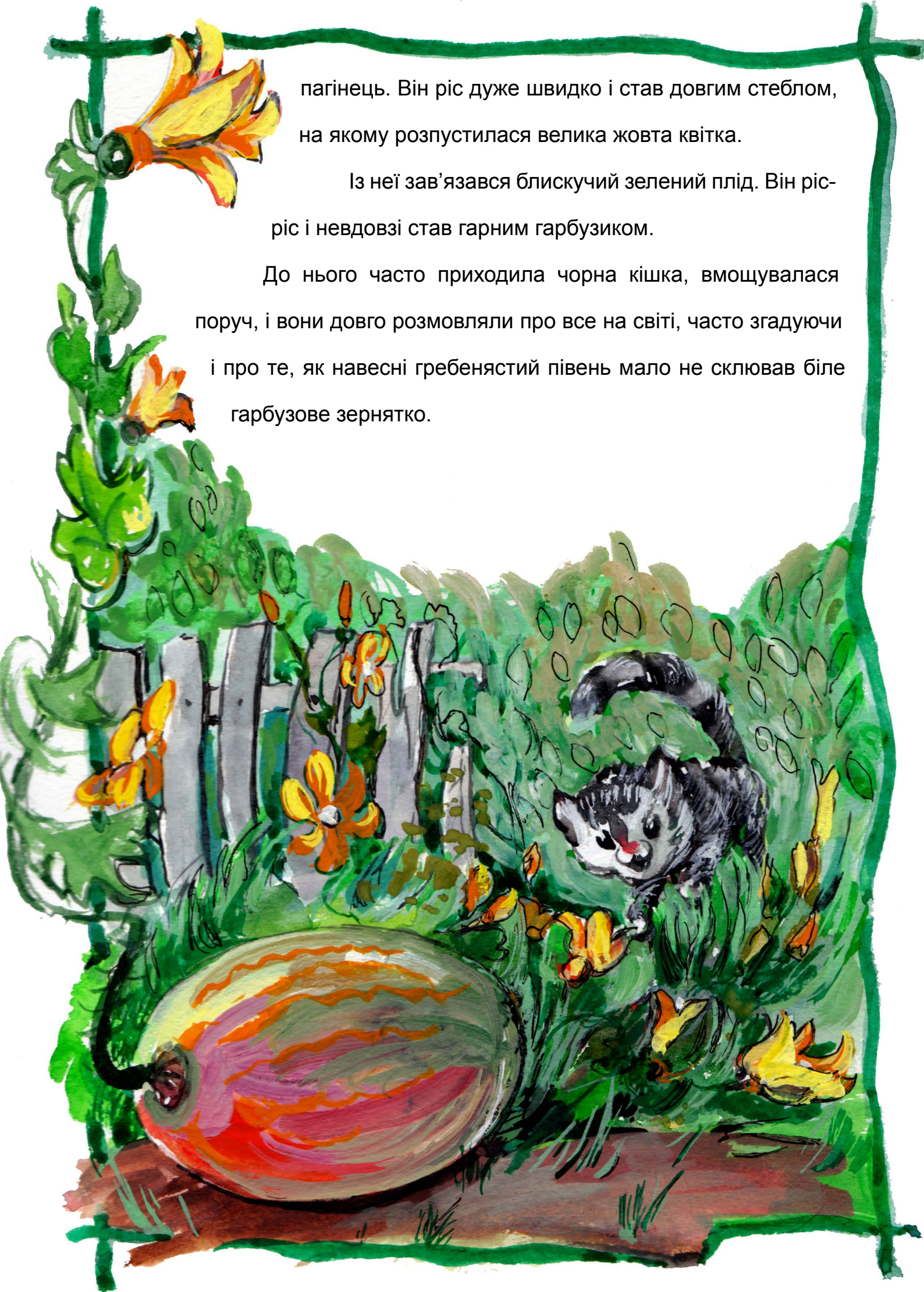
...Не пройшло і двох тижнів, як із землі показався зелений

пагінець. Він ріс дуже швидко і став довгим стеблом,
на якому розпустилася велика жовта квітка.

Із неї зав'язався блискучий зелений плід. Він ріс-
ріс і невдовзі став гарним гарбузиком.

До нього часто приходила чорна кішка, вмощувалася
поруч, і вони довго розмовляли про все на світі, часто згадуючи
і про те, як навесні гребенястий півень мало не склював біле
гарбузове зернятко.

Літературно-художнє видання

Григорук Аделя Григорівна

Ростіть великі

Художник Антон Григорук
Коректор Мар'яна Гавриш
Комп'ютерний дизайн Юрія Пороха

Підписано до друку.....